

de curagiū. Latinii începură a călcà territoriulū romanū și a face predățiuni, însă successulū lorū fu de o măsură cu dreptatea cauzei lorū. Ancu trămise pre teciali ca se céră satisfacere de la dînsii, și ne dându-i-se sē le dechiare resbellū, după aceea i atacă cu armele, și i bătū, strică cetățile lorū, și dusse pre locuitorī la Roma, și i asseđiă pre muntele Aventinū și în vallea dintre acesta și dintre Palatinū. De a drépta Tiberelū întări muntele Janiclu, și spre a lū uni cu cetatea cea vechiă, făcū podū de lemnū preste Tibere (*pons sublicius*), și încungiură partea cea plană a cetății cu fossatū (*Quiritum fossa*). Îmulțindu-se locuitorii Romei, și cu dînsii de o dată și făcătorii de rellē, Ancu edifică prinsori publice spre înfrênarea lorū. Ellū întinse territoriulū romanū pîno la mare, și construi unū portū și o cetate la gura Tiberelū cu numele Ostia, și cu modulū acesta assecură suppușilorū sei commerciulū atătū pre mare câtū și pre rîulū Tibere; în fine mări și templulū lui Joue feretriū cellū dedicatū de Romulū.

Pre timpulū lui Ancu Martiū veni la Roma din Etruria Tarciniū Priscu (fiulū lui Damaratū, care fugisse de la Corintū de frica tirannulū Cupselū, și se asseđiasse în oppidulū Tarcinii în Etruria), îndemnatū fiindū de soția sa cea ambițiosă cu numele Tanacile. Acesta prin averea sa cea mare și priu purtarea sa cea plăcută, se însinuă la familiile celle mai însemnate din Roma, și mai pre urmă și deschise ușia și în palatiulū regelū. Ancu Martiū lū primi cu multă generositate, lū făcū consiliariulū seū, și cândū muri după o domniă de 24 anni, lū lăssă prin testamentū tutoriū fiilorū sei. a. R. 137.